

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 399/2025-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] – [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Helenou Čerešňovou, Horné predmestie 216/16, Svätý Jur, proti uzneseniam Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 54Ek/1716/2020 z 2. novembra 2023 a sp. zn. 54Ek/1716/2020 z 24. apríla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 23. mája 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a čl. 26 ods. 1 a 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) v záhlaví tohto uznesenia uvedenými uzneseniami okresného súdu. Navrhuje napadnuté uznesenia okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Žiada aj o priznanie náhrady trov konania.
2. Sťažovateľ ako súdny exekútor bol poverením okresného súdu zo 16. novembra 2020 poverený na vykonanie exekúcie na vymoženie 70,70 eur s príslušenstvom na podklade vykonateľného platobného rozkazu zo 16. apríla 2020.
3. Keďže na majetok povinného ako fyzickej osoby bol uznesením z 10. októbra 2023 vyhlásený konkurz, 19. októbra 2023 vydal sťažovateľ upovedomenie o zastavení exekúcie a výzvu na zaplatenie náhrady výdavkov 72 eur v zmysle § 61n ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku.
4. Proti danej výzve podal oprávnený námietky, ktoré odôvodnil tým, že súdny exekútor si počas vedenia exekúcie vymohol od povinného časť trov exekúcie a o takto vymoženú časť trov exekúcie by mal byť znížený jeho nárok na náhradu výdavkov uvedený v danej výzve. Napadnutým

uznesením okresného súdu z 2. novembra 2023 vydaným vyšším súdnym úradníkom bolo vyhovené námietkam oprávneného proti danej výzve (výrok I) a daná výzva bola vrátená sťažovateľovi na prepracovanie (výrok II).

5. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu z 2. novembra 2023 podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola zamietnutá napadnutým uznesením okresného súdu z 24. apríla 2024 vydaným sudkyňou (výrok I), a zároveň žiadnemu účastníkovi tejto exekúcie neboli priznané trovy sťažnostného konania (výrok II).

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ namieta nesprávny výklad § 198 ods. 2 druhej vety Exekučného poriadku, podľa ktorej ak exekútor pred zastavením exekúcie sčasti vymohol alebo prijal plnenie na uspokojenie vymáhaného nároku, patria mu aj trovy, ktoré si ponechal v súlade s § 60, a to v rozsahu, v akom prevyšujú náhradu výdavkov podľa prvej vety (prvá veta znie: Ak došlo k zastaveniu exekúcie, patrí exekútorovi náhrada výdavkov, ktorú znáša účastník konania povinný platiť trovy exekútora podľa tohto zákona). Podľa sťažovateľa nie je prípustné vykladať § 198 ods. 2 druhú vetu Exekučného poriadku tak, že zastavením exekúcie sa zmení nárok na odmenu na nárok na náhradu paušálnych výdavkov. Takýto výklad je nelogický, v rozpore s účelom zákona, oprávneného zbavuje povinnosti nahradiť paušálne výdavky a exekútora jeho nároku na odmenu. Sťažovateľ pritom argumentoval, že Exekučný poriadok v § 196 rozlišuje odmenu exekútora a náhradu výdavkov exekútora, a preto prostriedky, ktoré boli vymožené v rámci odmeny exekútora (v tomto prípade 40,94 eur), nie je možné započítať do paušálnej náhrady výdavkov pri zastavení exekúcie [72 eur vrátane dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“)]. Skutočnosť, že súdny exekútor má nárok na odmenu a popri nej aj nárok na náhradu výdavkov, jednoznačne vyplýva z § 197 ods. 1 Exekučného poriadku a § 21 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 68/2017 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Tieto nároky sú samostatné, nie je možné ich zamieňať a ani ich vzájomne započítavať. Okresný súd neodpovedal na zásadnú právnu otázku, na základe akého ustanovenia stráca súdny exekútor už raz vzniknutý nárok na odmenu zmenou na náhradu paušálnych výdavkov a na základe akého zákonného ustanovenia sa táto odmena stáva nárokom na náhradu hotových výdavkov.

7. Sťažovateľ odkazuje na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) sp. zn. 33D/16/2022 zo 4. mája 2023, v ktorom tento pri rozhodovaní o disciplinárnom návrhu proti súdnemu exekútorovi nespochybnil výklad preferovaný aj sťažovateľom. Tým, že sa okresný súd týmito sťažovateľom vznesenými otázkami dostatočne nezaoberal, mal porušiť aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd vedome poprel (ignoroval) zásadný právny záver najvyššieho správneho súdu, ktorým bol podľa § 193 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) viazaný. Zároveň okresný súd v rozpore s obsahom daného rozhodnutia najvyššieho správneho súdu zavádzajúco konštatoval, že tento neriešil otázku, „či je alebo nie je potrebné započítať časť vymoženého nároku na hotové výdavky, nakoľko takáto otázka v danom konaní nastolená nebola“.

8. Okresný súd odôvodnil svoje rozhodnutie aj odkazom na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 315/2023, ktoré však nie je meritórnym rozhodnutím o tom, či je alebo nie je postup okresného súdu súladný so zákonom alebo ústavou. Keďže súdny exekútor ako sťažovateľ v odkázanej veci neakcentoval kauzálny nexus medzi rozhodovacou činnosťou okresného súdu a porušením jeho ústavných práv (sťažovateľ namietal len nútenú prácu), bola jeho ústavná sťažnosť odmietnutá ako zjavne neopodstatnená. Ústavný súd nemohol posudzovať zásah do ústavných práv sťažovateľa v širšom rozsahu ako namietané porušenie základného práva podľa čl. 18 ústavy, a preto neexistuje relevantné rozhodnutie ústavného súdu, ktoré by relevantne verifikovalo konanie okresného súdu ako súladné so zákonom. Dané uznesenie ústavného súdu nie je relevantným rozhodnutím použiteľným pre odôvodnenie arbitrárneho napadnutého uznesenia sudkyne, pretože ústavný súd nemá právomoc bez ďalšieho posudzovať zákonnosť postupu všeobecného súdu; môže tak spraviť len v prípade namietania porušovania ústavných práv najmä čl. 46 ods. 1 ústavy.

9. Sťažovateľ namietal aj porušenie princípu právnej istoty, keď odkázal na uznesenie okresného súdu sp. zn. 35Ek/1078/2021 zo 16. februára 2024, keď v skutkovo rovnakej veci, dokonca medzi rovnakými účastníkmi exekúcie rozhodol opačným spôsobom ako v napadnutých rozhodnutiach, t. j. námietky oprávneného proti výzve na náhradu trov exekúcie zamietol. Rovnaký právny názor vyslovil okresný súd aj v uznesení sp. zn. 56Ek/470/2018 z 15. júna 2020.

10. Sťažovateľ tiež poznamenal, že ako súdny exekútor vykonáva exekúcie ako slobodné povolanie a právo svojou činnosťou získavať základné prostriedky na obživu (získavať odmenu za výkon exekučnej činnosti) má garantované v čl. 35 ústavy a čl. 26 ods. 1 a 3 listiny. Pri realizácii týchto základných práv podlieha podstatne rozsiahlejším obmedzeniam v porovnaní s podnikateľmi v iných ekonomických odvetviach (§ 4 Exekučného poriadku). Sťažovateľ je zároveň pri výkone svojej činnosti determinovaný náhodným pridelovaním exekučných konaní, a preto nemôže sa sám rozhodnúť a ovplyvniť objem svojej práce a ani jej bonitu. Rovnako nemôže slobodným rozhodnutím ovplyvniť a predísť výdavkom, ktoré musí znášať pri množstve nevyhnutných exekúcií, pri ktorých objektívne nemôže dosiahnuť svojou činnosťou žiadnu odmenu. Keďže nárok na odmenu je samostatným zákonným nárokom súdneho exekútora (vzniká postupne s vymožením aspoň časti vymáhaného nároku), ktorý má slúžiť ako zdroj obživy súdneho exekútora, nemôže byť tohto vzniknutého nároku žiadnym spôsobom pozbavený. Akýkoľvek výklad alebo aplikácia predpisu nižšej právnej sily, ktorej dôsledkom by bolo odňatie alebo upretie práva súdneho exekútora na odmenu, je zásahom do ústavou a listinou garantovaného práva podnikateľ.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K napadnutému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka:

11. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy (... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd), ktorého zmyslom je, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a meritórne (vecne) sa zaoberať podanou sťažnosťou iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným orgánom verejnej moci prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje. Namietané porušenie niektorého

zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich (II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, I. ÚS 311/08).

12. Proti napadnutému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažovateľ podal sťažnosť, o ktorej bola oprávnená a povinná rozhodnúť sudkyňa. Sudkyňa bola zároveň oprávnená a aj povinná poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľa v prípade zistenia, že napadnutým uznesením vyššieho súdneho úradníka došlo k ich porušeniu. Právomoc sudkyne rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa preto v tomto prípade vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia v bode 1 označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením vyššieho súdneho úradníka. Ústavný súd preto túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu, že ústavný súd nemá právomoc na jej prerokovanie.

III.2. K napadnutému uzneseniu sudkyne:

13. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

14. Vychádzajúc aj z doktríny minimalizácie zásahov ústavného súdu do činnosti orgánov verejnej moci (m. m. IV. ÚS 303/04, III. ÚS 770/2016), ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane pripomína, že rozhodovanie všeobecného súdu o trovách konania ako o integrálnej súčasť súdneho konania je zásadne výsadou všeobecného súdu. V rámci tohto rozhodovania ide vždy o aplikáciu jednoduchého práva. Rozhodnutie o trovách konania nedosahuje spravidla samo osebe intenzitu predstavujúcu možnosť porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek sa môže účastníka negatívne dotknúť. Avšak z hľadiska kritérií ústavnej udržateľnosti súdneho konania ich podľa názoru ústavného súdu nemožno dávať na rovnakú úroveň a pripisovať im rovnakú ústavnú relevanciu ako v prípade, ak by išlo o námietky proti procesnému postupu všeobecného súdu vedúcemu k rozhodnutiu vo veci samej (m. m. III. ÚS 537/2015). Ústavný súd preto pri posudzovaní problematiky trov konania postupuje nanajvýš zdržanlivo, podrobuje ju obmedzenému ústavnoprávnomu prieskumu a k zrušeniu rozhodnutia pristupuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že postup všeobecného súdu je založený na celkom zjavne nesprávnej interpretácii a aplikácii príslušných ustanovení zákona upravujúcich trovy konania, v ktorom sú obsiahnuté črty svojvôle alebo extrémny rozpor s princípom spravodlivosti (napr. v dôsledku prepriateho formalizmu), a taktiež v prípade, ak je odôvodnenie súdneho rozhodnutia vo vzťahu k trovám konania celkom nedostatočné, t. j. nepreskúmateľné (m. m. IV. ÚS 348/2011, IV. ÚS 341/2012, II. ÚS 837/2015).

15. Podľa § 197 ods. 1 Exekučného poriadku za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patrí exekútorovi odmena a náhrada paušálnych výdavkov a nevyhnutných výdavkov spojených s vedením konania, ktoré nie sú kryté paušálnymi výdavkami. Výška odmeny exekútora pri exekúcii na vymoženie práva na peňažné plnenie sa určí ako percento z vymoženého plnenia

a nemôže presiahnuť výšku vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

16. Podľa § 198 ods. 2 Exekučného poriadku ak došlo k zastaveniu exekúcie, patrí exekútorovi náhrada výdavkov, ktorú znáša účastník konania povinný platiť trovy exekútora podľa tohto zákona. Ak exekútor pred zastavením exekúcie sčasti vymohol alebo prijal plnenie na uspokojenie vymáhaného nároku, patria mu aj trovy, ktoré si ponechal v súlade s § 60, a to v rozsahu, v akom prevyšujú náhradu výdavkov podľa prvej vety.

17. Sudkyňa v napadnutom rozhodnutí uviedla, že ak by bolo úmyslom zákonodarcu v prípade zastavenia exekúcie ponechať súdnemu exekútorovi v plnom rozsahu odmenu z titulu vymoženého časti pohľadávky oprávneného vo vzťahu k § 60 Exekučného poriadku, vyjadril by to takto: *„Ak došlo k zastaveniu exekúcie, patrí exekútorovi náhrada výdavkov, ktorú znáša účastník konania povinný platiť trovy exekútora podľa tohto zákona. Ak exekútor pred zastavením exekúcie sčasti vymohol alebo prijal plnenie na uspokojenie vymáhaného nároku, patria mu aj trovy, ktoré si ponechal v súlade s 60 §.“* Zákonodarca však uvedené ustanovenie doplnil o záver *„a to v rozsahu, v akom prevyšujú náhradu výdavkov podľa prvej vety“*. Z druhej vety § 198 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že ak vymožené trovy (odmena a náhrada výdavkov) súdneho exekútora prevyšujú náhradu výdavkov podľa prvej vety, nepatria súdnemu exekútorovi v celom rozsahu popri náhrade výdavkov podľa prvej vety, ale len v rozsahu, v akom prevyšujú túto náhradu výdavkov. V takom prípade sa teda nižšia, resp. rovnaká náhrada výdavkov započítava do vymožených trov exekútora. Ak sú vymožené trovy nižšie, aby súdny exekútor nebol v nevýhodnejšom postavení oproti súdnemu exekútorovi, ktorý do zastavenia exekúcie nevymohol žiadne trovy, patrí mu doplatok náhrady výdavkov do výšky podľa prvej vety. Ustanovenie § 198 ods. 2 Exekučného poriadku tak možno chápať ako osobitné ustanovenie vo vzťahu k všeobecnému ustanoveniu § 197 ods. 1 Exekučného poriadku, t. j. riešiace osobitnú situáciu týkajúcu sa nároku súdneho exekútora na trovy v prípade zastavenia exekúcie.

18. V prípade už uvedeného rozhodnutia najvyššieho správneho súdu spornou bola otázka výšky odmeny vyčíslenej disciplinárne obvinenou súdnou exekútkou, ktorá vychádzala z domnienky, že dôvodom podania návrhu na zastavenie exekúcie zo strany oprávneného [exekúcia bola preto zastavená v zmysle § 61n ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku] bola skutočnosť, že povinný svoj dlh v celom rozsahu uhradil oprávnenému, a to bez toho, aby takýto záver vyplýval z exekútorskeho spisu. Najvyšší správny súd vo svojom rozhodnutí ustálil záver, že v prípade zastavenia exekúcie rozsah výdavkov vyplýva z § 198 ods. 2 Exekučného poriadku, na ktoré odkazuje § 61n ods. 3 Exekučného poriadku. Najvyšší správny súd vyslovil záver, že disciplinárne obvinená súdna exekútko si mohla ponechať iba odmenu zo štyroch splátok, ktoré boli v priebehu exekúcie preukázateľne uhradené povinným, keď právny titul pre možnosť ponechania si týchto peňažných prostriedkov vyplýva z § 198 ods. 2 druhej vety Exekučného poriadku, pričom k tejto položke jej patrila aj náhrada výdavkov podľa § 198 ods. 2 prvej vety Exekučného poriadku. Najvyšší správny súd však neriešil otázku, či je alebo nie je potrebné započítať časť vymoženého nároku na hotové výdavky, pretože takáto otázka v danom konaní nastolená nebola.

19. Sudkyňa preto uzavrela, že zo žiadneho ustanovenia a ani použitím ústavno-konformného výkladu nemožno vyvodiť, že by mal súdny exekútor nárok ponechať si čiastočne vymoženú odmenu pri zastavení exekúcie (od povinného) a popri nej aj nárok na vyhláškou určenú náhradu

pausaálnych výdavkov (od oprávneného). Podľa § 198 ods. 2 Exekučného poriadku je nepochybné, že v prípade čiastočného vymoženía odmeny súdnym exekútorom počas vedenia exekúcie má byť táto ako súčasť trov exekúcie pri následnom zastavení exekúcie použitá na úhradu náhrad výdavkov, ktoré znáša účastník konania, t. j. na úhradu „náhrady pausaálnych výdavkov“ podľa § 22 vyhlášky. Ak súdny exekútor zastaví exekúciu, pričom v rámci exekúcie došlo k vymoženiu časti nároku, má nárok na trovy exekúcie len v rozsahu 60 eur + DPH (§ 198 ods. 2 Exekučného poriadku), do ktorých sa započítava aj vymožená odmena. Pri zastavení exekúcie je podľa § 198 ods. 2 Exekučného poriadku potrebné použiť pravidlo započítania a z celkového nároku na trovy exekúcie (72 eur) odpočítať sumu, ktorú si už súdny exekútor pred zastavením exekúcie ponechal podľa § 60 Exekučného poriadku (40,94 eur). Keďže v tomto prípade ponechaná suma neprevyšuje celkový nárok exekútora na sumu pausaálnych hotových výdavkov, exekútor má nárok len na rozdiel medzi týmito dvoma hodnotami a oprávnenému zostáva povinnosť zaplatiť zvyšnú časť trov súdneho exekútora (31,06 eur).

20. Ústavný súd uvádza, že sudkyňa sa s námietkami sťažovateľa vysporiadala ústavne udržateľným spôsobom, keď zrozumiteľne poukázala na ustanovenia Exekučného poriadku i dôvody, pre ktoré bolo potrebné krátiť náhradu pausaálnych výdavkov o sumu, ktorú si sťažovateľ ponechal podľa § 60 ods. 1 Exekučného poriadku. K tomu treba poznamenať, že § 60 ods. 1 Exekučného poriadku používa pojem trovy exekútora, ktorými sú podľa § 196 Exekučného poriadku odmena exekútora a náhrady výdavkov, pričom podľa § 198 ods. 2 prvej vety Exekučného poriadku ak došlo k zastaveniu exekúcie, patrí exekútorovi len náhrada výdavkov. Z týchto ustanovení nemožno rozumne vyvodíť, že exekútorovi pri zastavení exekúcie vzniká nárok na odmenu alebo ním podľa § 60 ods. 1 Exekučného poriadku ponechané sumy sú jeho odmenou. Práve naopak, zastavením exekúcie exekútorovi vzniká nárok na náhradu výdavkov, ktorých výška je pausaálne určená v § 22 ods. 1 vyhlášky. Výklad, podľa ktorého sa sumy prijaté a vymožené z majetku povinného započítajú do náhrady pausaálnych nákladov, tak nemožno vnímať ako zjavný exces, svojvôľu alebo ako prílišný formalizmus.

21. Sudkyňa sa nestotožnila so subjektívnym názorom sťažovateľa, podľa ktorého súdny exekútor má pri zastavení exekúcie nárok na odmenu z čiastočne vymoženého plnenia a tiež mimo toho (popri odmene) aj nárok na náhradu pausaálnych výdavkov. Nárok na náhradu pausaálnych výdavkov má súdny exekútor pri zastavení exekúcie vždy [odhliadnuc od výnimočných zákonom vopred nepredvídateľných situácií (napr. zánik oprávneného a povinného)], tieto majú byť ale pokryté (uhradené) najprv z prípadne čiastočne vymoženej odmene. Ak je čiastočne vymožená odmena vyššia ako pausaálne výdavky, môže si ju súdny exekútor v súlade s § 198 ods. 2 Exekučného poriadku ponechať. Ak je čiastočne vymožená odmena súdnym exekútorom nižšia ako určená náhrada pausaálnych výdavkov, má od oprávneného nárok iba na úhradu rozdielu medzi vymoženou odmenou a vyhláškou určenou výškou náhrady pausaálnych výdavkov. Sudkyňa tiež správne konštatovala, že zo žiadneho ustanovenia relevantného právneho predpisu nie je možné vyvodíť sťažovateľom preferovaný záver, že by súdny exekútor mal nárok ponechať si pri zastavení exekúcie čiastočne vymoženú odmenu (od povinného) a popri nej aj nárok na vyhláškou určenú náhradu pausaálnych výdavkov (od oprávneného).

22. Ústavný súd konštatuje, že sudkyňa jasne, zrozumiteľne a logicky vyjadrila dôvody zamietnutia sťažnosti sťažovateľa vo vzťahu k rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka. Nemožno preto vysloviť, že by sudkyňa postupovala svojvoľne alebo akýmkoľvek iným zjavne nesprávnym

spôsobom vykladala, resp. aplikovala príslušné právne predpisy. V súvislosti s namietanou kvalitatívnou stránkou odôvodnenia napadnutého uznesenia sudkyne ústavný súd musí taktiež poukázať na platnú právnu úpravu, ktorá na odôvodnenie súdneho rozhodnutia vydaného vo forme uznesenia nekladie rovnako vysoké nároky ako v prípade, pokiaľ ide o rozhodnutie vydané vo forme rozsudku. Uznesenie totiž predstavuje jednoduchšiu procesnú formu rozhodovania všeobecných súdov a v zmysle § 236 CSP v jeho prípade postačuje stručné odôvodnenie. Ústavný súd na túto skutočnosť vo svojej judikatúre opakovane poukazuje (porovnaj napr. I. ÚS 236/2019, I. ÚS 238/2019 či I. ÚS 114/2022). Sudkyňa svoje rozhodnutie podporila odôvodnením, ktoré ústavný súd považuje na rozdiel od sťažovateľa za dostatočné.

23. Sudkyňa podporila svoje rozhodnutie o sťažovateľovej sťažnosti aj poukazom na uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 315/2023-11 zo 14. júna 2023, ktorým odmietol ústavnú sťažnosť iného súdneho exekútora za rovnakých skutkových a právnych okolností (čiastočne vymožené plnenie započítané iným súdnym exekútorom na odmenu, po zastavení konania odpočítané z paušálnej náhrady trov, takmer totožná argumentácia) ako zjavne neopodstatnenú, pretože výklad sporných ustanovení Exekučného poriadku poskytnutý okresným súdom (sudkyňou) považoval za ústavne akceptovateľný. Sťažovateľ (iný súdny exekútor), ktorý vystupoval v konaní sp. zn. II. ÚS 315/2023, v petite svojej ústavnej sťažnosti namietal porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru daným napadnutým uznesením okresného súdu (sudcu), avšak nenamietal porušenie čl. 18 ústavy tak, ako to zavádzajúco prezentoval sťažovateľ (bod 8), aj keď v rámci svojej skromnej argumentácie sťažovateľ (iný súdny exekútor) namietal, že ak by nemal nárok aj na odmenu z vymoženej sumy, išlo by o nútenú prácu. Nemožno sa preto stotožniť s východiskom sťažovateľa, že toto skoršie uznesenie ústavného súdu nie je meritórnym a relevantným rozhodnutím o súlade právneho názoru okresného súdu (sudcu) so zákonom a ústavou. Rovnaký právny názor, k akému v tejto veci dospela sudkyňa, bol vyhodnotený ako ústavne súladný aj v ďalších rozhodnutiach ústavného súdu (III. ÚS 627/2024, II. ÚS 639/2024, I. ÚS 60/2025), preto niet relevantného dôvodu ani v tejto veci sa odkloniť od už takto skôr zaujatého stanoviska iných senátov ústavného súdu.

24. K sťažovateľovej výhrade týkajúcej sa princípu právnej istoty ústavný súd poukazuje na to, že v napadnutom uznesení vyšší súdny úradník odkázal aj na záver exekučného grémia okresného súdu ešte z 11. decembra 2019, podľa ktorého v prípade, ak súdny exekútor zastaví exekúciu, pričom v rámci exekúcie došlo k vymoženiu časti nároku, má súdny exekútor nárok na trovy exekúcie len v rozsahu 60 eur + DPH (§ 198 ods. 2 Exekučného poriadku), do ktorých sa započítava aj vymožená odmena. Aj vzhľadom na túto okolnosť bolo teda celkom zjavne odklonom od ustálenej judikatúry práve rozhodnutie, na ktoré odkázal sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti (sp. zn. 56Ek/470/2018 z 15. júna 2020). Argument porušenia princípu právnej istoty teda nemožno založiť na tom, že rozhodnutie v súlade s ustálenou judikatúrou je odlišné od rozhodnutia, ktoré sa od tejto ustálenej judikatúry odklonilo. V súčinnosti s okresným súdom ústavný súd zároveň zistil, že proti danému rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka nepodal oprávnený sťažnosť, a preto nemohlo byť predmetom prieskumu sudcu.

25. V súčinnosti s okresným súdom ústavný súd tiež zistil, že proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky sp. zn. 35Ek/1078/2021 zo 16. februára 2024 podal oprávnený sťažnosť, o ktorej bolo rozhodnuté uznesením sudkyne sp. zn. 35Ek/1078/2021 z 28. januára 2025. Sudkyňa zmenila dané rozhodnutie vyššej súdnej úradníčky tak, že bolo vyhovené námietkam oprávneného proti výzve

na úhradu trov exekútora z 19. októbra 2023, táto bola vrátená na prepracovanie súdnemu exekútorovi a zároveň vo zvyšnej časti boli námietky oprávneného zamietnuté (výrok I). Zároveň žiadnemu účastníkovi danej exekúcie nebol priznaný nárok na trovy sťažnostného konania (výrok II). Ústavný súd preto konštatuje, že dané rozhodnutie vyššej súdnej úradníčky preto v žiadnom prípade nepodporuje sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa.

26. K sťažovateľom tvrdenej viazanosti exekučného súdu rozhodnutím najvyššieho správneho súdu v zmysle § 193 CSP ešte ústavný súd dodáva, že ide o rozhodnutie v konkrétnej disciplinárnej veci, pričom nepodáva výklad právnych predpisov. Najvyšší správny súd posudzoval problematiku trov súdneho exekútora len z hľadiska naplnenia disciplinárnej zodpovednosti súdnej exekútorke, a preto nie sú jeho závery relevantné pre túto exekúciu aj vzhľadom na už uvedenú judikatúru ústavného súdu. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti rozširuje jeho závery aj na túto vec, hoci okresný súd je viazaný len výrokom takého rozhodnutia a nie jeho odôvodnením.

27. Sťažovateľ svojou ústavnou sťažnosťou namietal aj porušenie práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť, resp. práva získať prostriedky na svoje životné potreby prácou. Za zásah do uvedených práv však nemožno považovať zníženie uplatnených nárokov na úroveň, na ktorú má sťažovateľ zákonný nárok. Obdobne právo na odmenu za vykonanú prácu nemožno bezpodmienečne stotožňovať s odmenou, s ktorou by bol pracovník, podnikateľ alebo poskytovateľ služby za každých okolností subjektívne spokojný.

28. Z už uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

29. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júla 2025

Robert Šorl
predseda senátu